

v strahu se je odločila, ni se mogla odločiti v srcu.

»Tilda, račun za gospoda Korena!«

Tilda se je zganila, kakor bi jo bil kdo sunil z nožem v srce. Sama ni vedela, kdaj se je bila naslonila v samotnem kotu in prebujala s telesno bolečino sedanjosti tudi dušno bolečino preteklosti. Sestri sta se gledali molče, dolgo, izprašujoče in odgovarjajoče. Slednjič je vprašala Justina:

»Ali te še vedno boli glava?«

Popoldne je bila Tilda legla, da bi se vsaj za pol ure s celim srcem vdala bolečini. Sestra jo je prišla klicat.

»Vedno huje...«

»Odpravi in pojdi v posteljo...«

Sestra se je odzibala z lenimi koraki; Tilda se je zravnala, poiskala svinčnik in stopila v pivsko sobo.

»Vi zahtevate račun, gospod Koren?« je z muko hlinila ravnodušnost.

»Da, gospodična. Pa zakaj tako žalostna in razdražljiva, gospodična Tilda?...«

Goste besede so vplivale na Tildo ko udarci. Premagovala se je, da ni zavpila, da se ni zgrudila na tla.

»Povejte, kaj imate! Danes nimam časa in se mi ne ljubi...«

Tildin glas je bil nestrpen, bridek, vendar je posilila nasmeh in se ozrla bežno po kozjebadem gospodu, ki ji je pomežiknil z enim očesom, a se naglo zresnil.

Ta migljaj debeluhu ni ušel. »Oho,« se je zavzel. »Kako dogovorjeno znamenje? Počasi, gospodična... Dve pivi, dva kruha in pečenka. Kava. Sadje in sir. Soba številka petnajst.« In je pošepnil: »Poleg vaše sobice.«

Tilda je drgetala. Njena roka se je skrčila, udarila bi ga bila. Pogledala je po kozjebradcu, ki si je smehljal je čistil zobe in dejala:

»Že prav...«

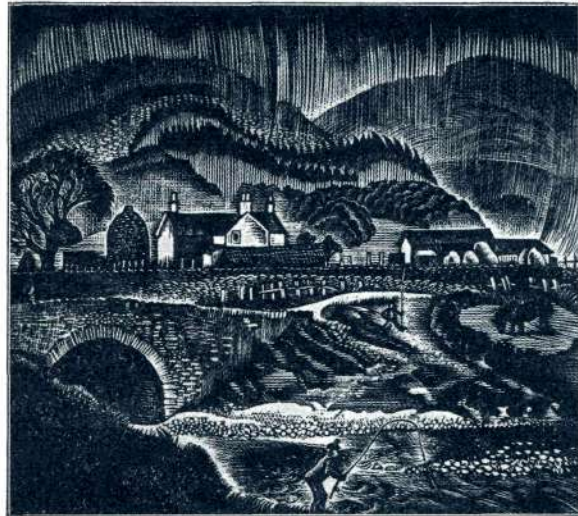
Vzela je denar in hotela oditi. Ko je stala na pragu, je zaslišala glas za seboj.

»Počakajte, gospodična!«

Pravkar jo je zvijala nova bolečina. Bežala je z njo, da bi se pred gosti ne izdala. Nena doma se je obrnila, srd in bolečina sta gorela iz njenih oči, ki so bile neznano velike kot v smrtnem začudenju.

»Pustite me v miru!« je kriknila in udarila z nogo ob tla. V tem kriku in v tem udarcu je prikrila bolečino. Naglo je stopila v vežo, kjer ji je sestra prišla nasproti.

»Kaj se je zgodilo?«

BLISS, DUGLAS PERCY: MORAYSHIRE CROFT

»To so živine, to niso ljudje!«

V te besede je izlila ves gnev. Sestra se ji ni upala nič več reči. Zdela se ji je nenavadna, grozna. Le gledala je za njo, ko je odšla po stopnicah in se tistega večera ni prikazala več.

Tilda je zaklenila sobo za seboj. Bila je končno sama, sama, sama. Nobenega večjega hrepenenja ni imela tisto minuto, nego biti popolnoma sama. Še to je bilo premalo. Želela je, da bi bila sama daleč naokrog, da bi smela zavpiti, izkričati svojo bolečino. Toliko krika je bilo pritajenega v nji, toliko vpitja zakritega, da bi bili vreli glasovi iz njenih ust kot vreščeci glasovi tovarniških piščalk. Glas se je trgal iz nje, pritajena bolečina jo je tirala v blaznost. Nekdo je prihajal na svet, ki je bil nema priča njenega sramotnega stanja.

Vendar ni smela kričati, ni smela dati duška svoji bolečini. Premetavala se je po postelji, škrtala z zobmi, pretakala solze, zavijala oči. Le pritajeno ječanje je prihajalo iz nje, postajalo čimdalje jasnejše... Mahoma se je znova zavedela, da mora biti tiho... tiho...

»Ali jaz nisem mati?« je bruhalo v bolečini iz nje. Slika lepega, kakor angel zlatega otroka je plavala pred njo. Takega otroka je nekoč videla v trgu in se je zaljubila vanj.

Spomnila se je, da je bila nekoč ob jasni misli na bodoče življenje vzela staro srajco in jo trgala v pleničke, v povojček... Njena predstava o otroku, ki mora živeti, sicer ni ni bila jasna, a je vendar vedela, da mu je treba pripraviti perilo.